

"Ngôi chùa c&a tôi chính t&i Tâm tôi!" Chùa t&i Tâm. Ph&t t&i Tâm! Đ& r&i!

Có m&t Ni cô trên đ&ng tìm chân lý đã ch&t chịu nh& th& t&c riêng cho mình m&t t&ng Ph&t nh& c& ch&ng gang tay b&ng g& ngoài th&p vàng. T&ng Ph&t đó r&t đ&p và Ni cô r&t trân quý; đi đâu cũng mang theo, và th&ng đ&t h&ng cúng đ&ng cho Ph&t n&a.

Năm tháng trôi qua, Ni cô v&n luôn mang vác t&ng Ph&t trên vai đi kh&p n&i. M&t ngày kia, nghĩ mình cũng l&n tu&i r&i, Ni cô đ&ng chân l&i m&t ngôi chùa nh& mi&n quê; nh&ng chùa này l&i có r&t nhi&u t&ng Ph&t l&n nh&. M&i v& Ph&t đ&u có bàn th& riêng c&. Nhìn l&i pho t&ng Ph&t nh& xú c&a mình, Ni cô th&y trong lòng ái ng&i quá. & nh& chùa ng&i ta nên khó l&p bàn th& riêng cho Ph&t mình, Ni cô đành ph&i th& k&e bàn th& v&y.

T& h&i nào đ&n gi&, Ni cô th&ng đ&t h&ng tr&m cúng đ&ng "Ph&t c&a mình", nay trong c&nh th& chung nh& v&y, Ni cô th&y trong lòng b&t &n; m&y ông Ph&t tr& x& nhi&u quá, ông nào ông n&y to l&n, l& mũi to nh& q&a quít th& kia thì hít h&t khói h&ng tr&m, còn gì cho ông Ph&t c&a mình n&a. Thi&t thôi cho Ph&t mình quá!

Ngày đêm suy nghĩ, Ni cô tìm đ&c m&t k& th&ng sách. Ni cô l&y gi&y và &ng nh&a nh& qu&n l&i v&i nhau thành hình m&t cái ph&u (&ng qu&n) v&a đ& khói xông lên hun th&ng vào mũi ông Ph&t mình. Hay quá, th& là m&y ông Ph&t tr& x& kia đ&ng hòng ng&i k&e nh&. Ni cô r&t hoan h&, trong lòng vui s&ng, ăn ng& ngon lành.

Tr&i qua m&y tu&n l& đ&t h&ng xông th&ng vào mũi Ph&t, cái l& mũi t&ng Ph&t c&a Ni cô đen thui đ&y mu&i h&ng trong khi m&y pho t&ng Ph&t tr& x& ch&ng có sao h&t. Cái l& mũi đen trên pho t&ng Ph&t b&ng vàng làm cho pho t&ng trông x&u xí, k& c&c h&n các t&ng Ph&t khác.

&i chao, làm Ph&t r&i mà còn kh& th&.
Kh& thay, kh& thay!

V&n đ& then ch&t nh&t c&a ng&i đi tìm chân lý gi&i thoát là ph&i phân bi&t rõ ràng ranh gi&i gi&a Yêu, Ghét, Tham Đ&m và R&ng Bu&c. Cái ranh gi&i đó hay b& l&n l&n nh&p nh&ng v&i nhau, nh&ng th&c ra, chúng khác nhau đ&y.

S& ràng bu&c đ&m tr&c là m&t tai h&a, m&t nguy hi&m gi&t ch&t Tình Yêu. Không có m&t v&t gì nguy hi&m h&n, đ&c h&i h&n lòng chi&m h&u d&nh m&c.

B&n ph&i c& g&ng hi&u cho k& đi&m này, r&i chúng ta đi vào c&t truy&n.

R&t nhi&u ng&i đã l&m l&n Tình Yêu và s& Chi&m H&u. Chi&m H&u không ph&i là m&t trái, không ph&i là m&t ph&n c&a Tình Yêu gì c&. Nó là s& đ&i ngh&ch hoàn toàn.

Tình Yêu (vi&t hoa) không đ&n thu&n có ý nghĩa là tình yêu nam n&, mà còn là tình yêu quê h&ng, tình yêu cha m&, tình yêu chúng sanh, v.v... M&t th& tình yêu bao la không biên gi&i, không phân bi&t màu da, ch&ng t&c, qu&c gia gì c&. S&c m&nh Tình Yêu Đ&i Đ&ng này có công năng tiêu h&y cái t&ng v& k& h&p h&i c&a b&n đ& b&n hòa h&p mình vào v&i m&i ng&i, v&i chúng sanh, v&i vũ tr& và s& giúp b&n thăng hoa nhân cách t&i m&c t&i th&ng. H&n th& n&a,

Tình Yêu Đ&i Đ&ng đó s& giúp b&n đ&i đi&n đ& dàng v&i cái ch&t, và t& đó, b&n cũng s& đ& dàng th&c t&p thi&n đ&nh.

Tình Yêu sâu th&m h&n cái Ch&t, Thi&n Đ&nh sâu th&m h&n Tình Yêu. Trong thi&n đ&nh, t& ng& c&a b&n ph&i v&ng bóng; cái t& ng& c&a b&n ph&i ch&t đi. Khi b&n không dính m&c bám v&u m&t cái gì, khi b&n hoàn toàn thoát ly ra đ& c& cái ng&c tù "T& Ng&" thì b&n m&i th& nh&p đ& c& vào Đ&i Đ&nh.

Danh t& ti&ng Anh "Ecstasy" r&t đ&p và có ý nghĩa. "Ecstasy" có nghĩa là đ&ng bên ngoài, đ&ng ngoài l&. Nh&ng trong đ&o Ph&t, "Đ&i Đ&nh" mang ý nghĩa sâu xa h&n, hàm xúc h&n, tri&t đ& h&n ý nghĩa xu&t th&n, nh&p đ&nh r&t nhi&u.

Thi&n Ph&t giáo không đ&n thu&n là tr&ng thái xu&t th&n, đi vào nh&ng c&nh gi&i l&c thú nh& các c&i tr&i mà là ngh& thu&t ki&n chi&u vào th& tánh c&a chúng ta; nó ch& con đ&ng t& tri&n ph& c& đ&n gi&i thoát, nó đ&a chúng ta đ&n uyên nguyên c&a cu&c s&ng, u&ng ng&m n&c đ&u ngu&n, c&i b& t&t c& nh&ng s& ràng bu&c ch&p m&c. Khi nh&p vào đ&i đ&nh, ta có th& khai phóng t&t c& năng l&c n&i t&i và t& nhiên tích t&p trong m&i ng& i chúng ta (Thi&n Lu&n c&a Dr. Suzuki). Ngh& thu&t trong thi&n chính là ngh& thu&t h&c cách Ch&t. Ch&t con ng& i kh&n n&n t&m th&ng này đ& tr& thành m&t con ng& i m&i toàn thi&n h&n. Do đó, Tình Yêu có nghĩa là ch&t đi cái t& ng& nh& h&p ích k& đ& s&ng an l&c và chia x& h&nh phúc v&i m&i ng& i, m&i loài... Nó khác xa tính ch&t đ&c h&i c&a s& chi&m h&u ràng bu&c.

" Có m&t Ni cô trên đ&ng đi tìm chân lý đã dành đ&m ti&n nh& t&c m&t t&ng Ph&t b&ng g& th&p vàng. T&ng Ph&t đó r&t đ&p và Ni cô đi đâu cũng mang theo k& k&... " T&ng ch& m&t trong câu truy&n này c&n ph&i gi&i thích tr&n v&n. "M&t Ni cô" T&i sao l&i là m&t ni cô mà không ph&i là m&t ông th&y tăng? Có ph&i vì đ&u óc và trái tim ph&n r&t ch&t h&p và thích chi&m h&u cho nên nhân v&t c&t truy&n là m&t ni cô?

Chúng ta khoan phê bình đánh giá v&i. Không ph&i ch& riêng có ph&n m&i có tánh ích k&, h&p h&i, tham lam, đ& k&, nhi&u t&t x&u đâu, mà nh&ng ng& i đàn ông cũng có nh&ng t&t x&u đó. Nh&ng tr& c& h&t, chúng ta th& phân tích "T&i sao ng& i đàn bà ích k&, s& h&u nhi&u h&n đàn ông?" — B&i vì tánh ích k& s& h&u thoát thai t& s& h&i.

Ph&n là m&t linh v&t y&u đ&u i v& th& ch&t. Vì s& y&u đ&u i th& ch&t đó, h& c&n n&ng đ&a; h& c&n đ& c& b&o v&. T& nh&ng ngày đ&u c&a th&i k& khai thiên l&p đ&a, ph&n đã ph&i n&ng đ&a vào cánh đàn ông đ& đ& c& che ch& và b&o v& kh&i thú đ& đ& sinh t&n. Lâu đ&n, h& tr& nên ph& thu&c và t& bi&n mình thành cái bóng sau l&ng ng& i đàn ông. Và càng y&u đ&u i ch&ng nào, h& càng s& thêm ch&ng đó, càng s& l&i càng chi&m gi& ràng bu&c, s& m&t đi s& che ch&, s& m&t đi s& b&o v&, s& m&t đi s& n&ng đ&a. Ngay c& khi h& đang đ& c& b&o v&, h& cũng v&n c&m th&y không hài lòng th&a mãn. H& v&n c&m th&y b&t an, lo s& s& m&t đi cái an toàn, cái phao che ch& đó, và t& đó, tánh chi&m h&u ràng bu&c t& l&i n&y sanh, không mu&n chia x& v&i ai cái h& đang n&m gi&. Vì th&, trong câu truy&n, hình &nh ni cô, ng& i ph&n, đã đ& c& l&a ch&n. Song, b&n c&n ph&i nh& k& r&ng không có s& khác bi&t gì n&u b&n mang thân t&ng đàn ông mà ích k&, h&p h&i, không r&ng l&ng thì th& ch&t đàn ông nh&ng tánh khí đàn bà đó. Đi&u đó còn t& h&n n&a, ph&i không? Còn ph&n nào x& b& đ& c& tánh v& k& s& h&u thì h&n h&n đàn ông r&i còn gì. Nh& v&y, s& khác bi&t không ph&i đ&t trên v&n đ& nam gi&i hay n& gi&i mà đ&t trên c& b&n phong cách hành x&.

3 / 5

kiến tạo ngàn xưa đã bỏ chúng ta hãy bỏ đi để xây dựng cho đời do dân cho; nhưng đó chỉ là hình thức thay đổi còn nội dung vẫn như cũ. Thế Ngã vẫn hoàn lại Thế Ngã để y tham vọng ích kỷ, tị hiềm và ràng buộc. Cái hay nhất của người tu sĩ là rày đây mai đó, đem chánh pháp giáo hóa chúng sanh. Chùa chiền, tịnh viện chỉ là trạm dừng chân qua đêm, đến sáng lại quay gánh ra đi. Nếu phải trở lại ngôi chùa hay tịnh viện nào thì tu sĩ đó phải hiểu rằng giác ngộ là Vô hạn Pháp và Vô Thập nhị Vô Ngã. Không có cái gì trở ngại thì nên biết cũng không có cái gì là của ta cả. Sự vất vả đến đến đi đi, có có không không. Người tu sĩ phải luôn luôn có tâm niệm Xả Phá Ngã đó thì mới có thể phó mặc trần, tùy duyên biết biến. Nếu không, hãy sống sanh tâm đắm nhiễm, mắc kẹt vào chùa chiền, thánh đường, tịnh viện, tín đồ, danh lợi thế gian.

"Ni cô đó thọ hưởng đời hạnh phúc trộm cướp đồ vật của người Phật của mình. Vì không muốn khỏi xông lên bay vào các thế giới Phật khác, Ni cô đã chọn ra một cái phước như để khỏi chịu bay thẳng vào mũi thọ hưởng Phật của mình."

Thầy cho a? Nếu chỉ có khỏi hưởng thôi mà người ta đã phân biệt ích kỷ rồi hưởng chỉ là hưởng thì quý giá hơn, to lớn hơn gấp bội. Thế cho nên, chúng ta đã chọn kiến quá nhiều cần tranh giành thế giới tàn lụn nhau để chiếm đoạt hay ôm giữ. Ông tu sĩ này nói xưa ông sống kia, bà ni cô kia bêu rêu bà vãi n. Đến thế, chùa chiền, tịnh viện, v.v... đưa nhau mắc lên nhảm, và cũng đưa nhau khuếch trương, mua chuộc đóng góp, dấn dấn tiến... Thế cho nên qua phần tâm Tham Đam, Chấp Ngã, Mê Danh của những con người cho là hiểu được. Ni cô trong truyện có phải chăng chính là hình ảnh của chúng ta? Chúng ta đã sống ra rồi thế giới kinh, sám hối, tụng niệm... nhưng chúng ta nào có thể có chút hạnh phúc thế giới giáo lý của Phật, của Chúa, của Mahavira. Chúng ta xây bao thế giới Phật, thế giới Chúa, đến thế, tháp thế, v.v. nhưng nào chúng ta thể hành động chút xíu nào là các Thánh nhân dạy và giới thiệu thoát giác ngộ? Cũng như Ni cô mang vác thế giới Phật suốt nhiều năm mà vô minh vẫn hoàn vô minh, trôi buồm vẫn hoàn trôi buồm.

Và chuyện gì đã xảy ra?

"Trời qua mấy tuần lễ buồn khổ như vậy, mũi ông thọ hưởng Phật vàng bọc đen thui đen y như hắc ng. Cái mũi đen trên pho tượng vàng càng làm cho pho tượng Phật xấu xí, kỳ cục hơn..." Đi ư đó thọ hưởng nhiên phải xảy ra cho tất cả những người còn tâm đắm nhiễm vướng. Hạnh phúc không còn là hạnh phúc thế giới, chân lý không còn là chân lý nữa.

Hãy trở về nhìn lại các pho tượng Phật, tượng Chúa, tượng Krishna. Tất cả mũi của các pho tượng đó đều bọc đen thui vì ám khói ích kỷ tị hiềm, chấp trộm cướp vô minh của chúng ta. Lại có nguy hiểm của chúng ta chỉ là lại có xin được ban thêm ân huệ và chết. Ngay khi chúng ta mới mở miệng ra nói: "Nhà thờ của tôi, chùa của tôi, thầy của tôi, đức của tôi... Có danh từ "của tôi" thêm vào là đến đời, chùa chiền, tịnh viện... đều bị phá sạch hoàn toàn.

Trên đây, chính tôi (tác giả) đã bị dấn đến tòa vì tôi dám xâm phạm một nhà thờ. Ngôi nhà thờ đó đã đóng cửa, không hoạt động ít nhất là 20 năm rồi. Nhưng tín đồ đã đến đi nơi khác, không còn ở nơi này. Nhà thờ này thuộc về giáo hội Thiên Chúa Giáo Anh và cũng không còn người Anh nào ở phần này, không ai chăm sóc trông nom nhà thờ cả. Nhà thờ này rất đẹp nhưng bị hoang phế.

Ngày kia, có vài tín đồ đến gặp tôi và nói:

"Chúng tôi không thuộc giáo phái Anh, nhưng chúng tôi không có nhà thờ riêng. Vậy ông có thể giúp chúng tôi mở khóa vào là Chúa không?"

Tôi đáp ngay:

"Đßc thôi, có gì đâu."

Và nh&ng t&n đ& đi vào nhà th&, quét đ&n, lau chùi b&i b&m bám đen l& mũi c&a Chúa.

Tôi nói v&i h&:

"Không c&n h&i ai là ch& nhà th& này c&. Ngßi nào th& ph&ng Chúa v&i t&t c& lòng thành không riêng t& thì nhà th& đó là c&a h&."

Nh&ng hai, ba tháng sau thì tin t&c bay t&i tại nh&ng ngßi trßc kia b& ti&n ra mua nhà th&. H& tìm lu&t s& và ki&n tôi ra toà vì dám xâm ph&m nhà th&.

Công t& viên bu&c t&i:

— T&i sao ông dám m& khóa nhà th&? Nhà th& này thu&c v& nh&ng nguyên cáo là nh&ng ngßi b& ti&n ra mua. Nó là tài s&n c&a h&.

— Nhà th& không ph&i là tài s&n c&a b&t c& riêng ai. Nhà th& ch& là m&t ph&ng ng ti&n đ& m&i ngßi có th& đ&n l& l&y Chúa. Nhà th& không ph&i là tài s&n c&a riêng ai c&.

— Đó là lu&t pháp. Khi ông xâm ph&m vào tài s&n ngßi khác, ông đã ph&m t&i.

— Đßc thôi, các ông có th& đóng c&a nhà th& l&i. Các ông có th& bu&c t&i tôi; nh&ng hãy nh& k& m&t đi&u là chính các ông, nh&ng con ngßi ích k& tham đ&m kia, đã gi&t ch&t Tôn Giáo! Chính các ông m&i là k& có t&i!"

Hãy nh& k& l&i Đ&c Đ&t Lai L&t Ma nói:

"Ngôi chùa c&a tôi chính t&i Tâm tôi!"

Chùa t&i Tâm. Ph&t t&i Tâm!

Đ& r&i!